

върху еластичното предписание и закона или, ако това е невъзможно, ще избъгне да дава свое мнение и да върши нѣщо по свой починъ.

Работата на бюрократа може да се изрази въ следната българска пословица: „Сѣе, но не мѣси“. Той работи безъ да държи смѣтка за крайнитѣ резултати. Просто да го виждатъ че работи.

Не влага въ работата си разумъ, смисленостъ. Дори и създава осложнения, които иматъ смѣшенъ завършекъ.

Съобщаваха едно време, че за единъ падналъ телеграфенъ стълбъ се завела преписка, която тъй дълго продължила, че кога пратили работници да го дигнатъ, стълбътъ билъ изгнилъ.

Прѣсенъ случай. — Въ 1928. г. пенсионеръ отъ Л. изпраща въ пенсионното отдѣление пенс. книжка № 101613, за да му се ревизира и опредѣли пенсията. Приложилъ и декларация за имотното си състояние. Въ нея вписалъ, че притежава **бранище** отъ нѣколко декара. Съответниятъ началникъ не знаялъ, що е бранище. Не можалъ да попита нѣкого отъ своитѣ колеги или по телефона нѣкой чиновникъ-специалистъ, ами завежда преписка. Съ писмо № 11275 отъ 16. III. 1928. пише писмо на кмета въ Л.: „Г-нъ Кмете, моля наредете веднага да ми се съобщи, **какво нѣщо е бранище** и колко доходъ годишно се получава отъ него.“

Кметътъ съ № 1027 отговаря: „Съобщавамъ на почитаемата дирекция, че бранище се казва земя, обрасла съ дървета за горене или строене, доходътъ на което е отъ единъ декаръ 100—120 лв.“

Днешниятъ бюрократъ се води отъ следното начало: „Царската работа се не свършва“. И колкото повече тая работа се протака, усложнява, забърква, толкова по-добре за него — става необходимъ.

А броятъ на колелцата въ бюрократичната машина се увеличава, държавниятъ бюджетъ расте до разпукване, податнитѣ народни сили се изтощаватъ . . .

Да! Бюрократизмътъ е опасна язва, която разяжда държавния и общественя животъ.

Ще ли настѣпи опомняне?

